ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*] SECINĀJUMI,

sniegti 2011. gada 27. janvārī[1]

1. Šī apelācijas sūdzība attiecas uz tiesību normām, kas piemērojamas antidempinga maksājumu aprēķināšanai gadījumā, kad attiecīgo produktu importē no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas.

2. Padomes Regula (EK) Nr. 384/96[2] piešķir tiesības Eiropas Komisijai un Eiropas Savienības Padomei piemērot naudas sodus uzņēmumam, kura imports uz Eiropas Kopienu notiek par dempinga cenām, proti, pārdošanā nosakot zemāku cenu nekā tā, par kādu šīs preces ir tikušas pārdotas šī uzņēmuma iekšējā tirgū.

3. Saskaņā ar Pamatregulu par šādu praksi var sodīt vienīgi, ja ir īstenojušies divi nosacījumi, pirmkārt, attiecīgā prece Kopienā tiek pārdota par cenu, kas ir zemāka nekā šīs preces tā sauktā "parastā" vērtība, un, otrkārt, šī prakse rada zaudējumus Kopienai.

4. Pirmā nosacījuma pārbaudīšanai nepieciešams salīdzināt cenu, par kādu šī prece tiek pārdota Kopienā, proti, eksporta cenu, ar tās parasto vērtību. Šis salīdzinājums vispirms prasa noteikt katru no šīm vērtībām. Pamatregulā ir paredzēti kritēriji, kas jāizmanto šiem aprēķiniem.

5. Kas attiecas uz parasto vērtību, tā atbilst cenai, par kādu šī prece tiek pārdota eksportētājvalsts tirgū. Tomēr, ja šo cenu nav iespējams noskaidrot tāpēc, ka uzņēmums attiecīgo preci savā valstī nepārdod vai arī šajā valstī nav tirgus ekonomikas, Pamatregulā ir paredzēti citi kritēriji, viens no kuriem visbeidzot ir cena, kas jāmaksā Kopienā par līdzīgu preci, cenas aprēķinā iekļaujot samērīgu peļņas uzcenojumu.

6. Pamatregulā ir arī noteikts, ka eksporta cena ar parasto vērtību ir jāsalīdzina taisnīgā veidā, proti, vienādos tirdzniecības posmos.

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — 1995. gada 22. decembra Regula par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas valstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kas grozīta ar 2004. gada 8. marta Padomes Regulu (EK) Nr. 461/2004 (OV L 77, 12. lpp.; turpmāk tekstā — "Pamatregula").

7. Šīs lietas pamatā esošais strīds attiecas uz šī nosacījuma ievērošanu.

8. Padome tās Regulā (EK) Nr. 1136/2006 [3], kas ir galīgā regula, ar ko piemēro antidempinga maksājumu *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzēja"), uzskatīja, ka attiecīgās preces parastā vērtība būtu jānosaka, ja nav citu atbilstošu datu, pamatojoties uz tiem datiem, kuri pieejami sūdzībā un kas izriet no Kopienas rūpniecības. Tādējādi tā noteica šo parasto vērtību, ņemot vērā Kopienas ražotāju ražošanas izmaksas, vispārējās un administratīvās izmaksas un iekļaujot tajā arī saprātīgu peļņas uzcenojumu.

9. Tomēr šis aprēķins ir samazināts par to daļu, kas atbilst tiešās tirdzniecības izmaksām, pamatojoties uz faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja visas savas preces pārdod gan savā mītnes valstī, gan eksportē ar "saistīto sabiedrību", proti, sabiedrību, kurās tā ir vai kuras ir tās galvenais akcionārs, starpniecību.

10. Kas attiecas uz eksporta cenu, tad to noteica saistītās sabiedrības atbilstoši preces pārdošanas cenai Kopienas tirgū. Tomēr, lai salīdzinātu eksporta cenu un parasto vērtību šajā pašā tirdzniecības posmā, proti, posmā, kad prece atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi, Padome noteiktajai cenai ir piemērojusi korekciju, samazinot par procentu daļu, kas atbilst pārdošanas izmaksām un saistīto sabiedrību peļņai.

11. Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesa [tagad — Vispārējā tiesa] ar 2009. gada 23. septembra spriedumu lietā *Dongguan Nanzha Leco Stationery*/Padome [4] noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, kas vērsta pret Galīgo regulu. Tostarp tā lēma, ka Padomes piemērotā eksporta cenas korekcija bija atbilstoša Pamatregulai.

12. Izskatāmajā apelācijas sūdzībā šis vērtējums ir apstrīdēts. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka parastā vērtība atbilst līmenim, kurā preces atstāj tās ražošanas ķēdi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka parastajai vērtībai saskaņā ar Pamatregulu noteikti ir jāatbilst cenai, par kādu attiecīgās preces tiktu pārdotas savā iekšējā tirgū, ja tajā darbotos tirgus ekonomika.

13. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka no tā izriet, ka parasto vērtību bija jāsalīdzina ar eksporta cenu tajā posmā, kurā

3 — 2006. gada 24. jūlija regula, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes piespiešanas mehānismu importam (OV L 205, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Galīgā regula").

4 — T-296/06, turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums".

prece pirmo reizi tiek pārdota neatkarīgam uzņēmējam, proti, pārdošanas posmā, ko veic pēdējā saistītā sabiedrība.

14. Apelācijas sūdzības iesniedzēja no tā secina, ka Pirmās instances tiesa turklāt ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka eksporta cenas korekcija, kas paredzēta tirdzniecības izmaksu samazināšanai Kopienas tirgū, atbilst Pamatregulas normām, kurās paredzēts pienākums veikt taisnīgu salīdzināšanu.

15. Šajos secinājumos es izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ, manuprāt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzība ir jānoraida kā nepamatota.

16. Es norādīšu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzības mērķis nav apstrīdēt Pirmās instances tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru parastā vērtība tika aprēķināta atbilstoši Pamatregulas noteikumiem. Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka šī parastā vērtība atbilst posmam, kurā attiecīgā prece atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi tādējādi, ka Padomes piemērotā eksporta cenas korekcija atbilst prasībai veikt taisnīgu salīdzināšanu.

17. Es paudīšu viedokli, ka, ja netiek apstrīdēts parastās vērtības aprēķināšanas tiesiskums un ir skaidrs, ka šī parastā vērtība tika noteikta tā, lai atbilstu preces vērtībai posmā, kurā tā atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pārmest Padomei, ka tā eksporta cenai ir piemērojusi korekciju, lai to atgrieztu atpakaļ tajā pašā posmā, proti, pirms saistīto sabiedrību, kas nodrošina minētās preces tirdzniecību, iesaistīšanās.

18. Šī iemesla dēļ es ierosināšu Tiesai lemt, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka apstrīdētā korekcija ir atbilstoša Pamatregulai.

I — Atbilstošās tiesību normas un faktiskie apstākļi

A — *Pamatregula*

19. Pamatregulas 2. panta 1.–7. punktā ir definēta preces, kurai noteikta dempinga cena, parastā vērtība. Saskaņā ar šo normu:

"1. Normālo [parasto] vērtību parasti nosaka, pamatojoties uz cenām, kādas eksportētājvalstī ir maksājuši vai maksās neatkarīgie klienti.

[..]

3. Ja parastajās tirdzniecības operācijās nenotiek identiskās preces noiets vai tas ir nepietiekams, vai arī konkrētā tirgus situācija neļauj veikt pienācīgu salīdzināšanu, identiskās preces parasto vērtību aprēķina, pamatojoties uz ražošanas izmaksām preces izcelsmes valstī, kurām pieskaitītas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas saprātīgā apmērā, kā arī peļņa, vai arī pamatojoties uz parastajās tirdzniecības operācijās izmantotajām eksporta cenām, eksportējot preci uz atbilstīgu trešo valsti, ar noteikumu, ka šīs cenas ir reprezentatīvas cenas. [..]

[..]

7. a) Importējot preces no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis, parasto vērtību nosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešā valstī ar tirgus ekonomiku, vai uz cenu, par kādu šī trešā valsts pārdod preces uz citām valstīm, ieskaitot Kopienu, vai, ja tas nav iespējams, izmantojot jebkuru citu pieņemamu pamatojumu, ietverot cenu, kāda Kopienā ir faktiski samaksāta vai maksājama par līdzīgu preci, un kuru nepieciešamības gadījumā attiecīgi koriģē, ietverot pieņemamu peļņas procentu.

[..]

b) Veicot antidempinga izmeklēšanu attiecībā uz importu no Ķīnas Tautas Republikas, Vjetnamas un Kazahstānas, kā arī no tādām valstīm bez tirgus ekonomikas, kas ir [Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO)] dalībvalstis, līdz ar izmeklēšanas sākšanas dienu parasto vērtību nosaka atbilstīgi 1. līdz 6. punktam, ja, pamatojoties uz pienācīgi argumentētiem iesniegumiem, ko iesniedz viens vai vairāki izmeklēšanai pakļauti ražotāji, un saskaņā ar c) apakšpunktā minētiem kritērijiem un procedūrām iespējams pierādīt, ka konkrētie ražotāji attiecībā uz līdzīgu produktu ražošanu un pārdošanu darbojas gandrīz pilnīgas tirgus ekonomikas apstākļos. Ja to nav iespējams veikt, tad piemēro a) apakšpunkta noteikumus.

[..]"

20. Pamatregulas 2. panta 8. punktā ir noteikts:

"Eksporta cena ir tā cena, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par preci, ko eksportētājvalsts eksportē uz Kopienu pārdošanai."

21. Pamatregulas 2. panta 10. punktā ir noteikts:

"Eksporta cenu un parasto vērtību salīdzina taisnīgi. Šo salīdzināšanu, izmantojot

vienādus tirdzniecības līmeņus un izvēloties laika ziņā pēc iespējas tuvākus pārdošanas apjomus, kā arī pienācīgu uzmanību pievēršot citām atšķirībām, kas ietekmē cenu salīdzināmību. Ja parastā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus, par kuriem apgalvo (un kuri norāda), ka tie ietekmē cenas un cenu salīdzināmību. Izdarot korekcijas, izvairās no jebkādas pārklāšanās, jo īpaši attiecībā uz atlaidēm, rabatu atlaidēm un tirdzniecības līmeni. Ja izpilda konkrētos nosacījumus, var koriģēt šādus faktorus.

[..]

i) Komisijas maksa

Korekciju izdara, ņemot vērā atšķirības komisijas naudā, ko maksā saistībā ar apskatāmo noietu. Termins "komisijas nauda" attiecas arī uz uzcenojumu, ko saņem izstrādājuma vai līdzīga izstrādājuma tirgotājs, ja šāda tirgotāja funkcijas ir līdzīgas tā pārstāvja funkcijām, kurš strādā, pamatojoties uz komisijas naudu.

[..]"

B — *Fakti un Galīgā regula*

22. Galīgās regulas fakti un saturs ir izklāstīti apstrīdētā sprieduma 8.–24. punktā.

23. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir sabiedrība, kas darbojas saskaņā ar Ķīnas likumiem un kura atrodas Donguanā [*Dongguan*] (Ķīna). Tā ražo piespiešanas mehānismus [5], kurus izmanto, lai iestiprinātu lapas dokumentu mapēs.

24. Apelācijas sūdzības iesniedzēja visu savu produkciju pārdod *World Wide Stationery Ltd* [6], izmantojot uzņēmuma *Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd* [7], kas ir tās galvenais akcionārs, starpniecību. Gan *WWS*, gan *LECO* atrodas Honkongā (Ķīna). *WWS* pēc tam pārdod apelācijas sūdzības iesniedzējas produkciju klientiem gan Ķīnas tirgū, gan arī ārpus Ķīnas, eksportējot augstākminēto produkciju uz Kopienu un citām trešās pasaules valstīm.

25. 2005. gada 11. martā Komisija saņēma sūdzību, ko iesniedza trīs Kopienas ražotāji, kuri kopā pārstāv vairāk nekā 50 % no visas Kopienā saražotās PM produkcijas. Sūdzību atbalstīja sabiedrība *IML Industria Meccanica Lombarda Srl*.

5 — Turpmāk tekstā — "PM".
6 — Turpmāk tekstā — "*WWS*".
7 — Turpmāk tekstā — "*LECO*".

26. 2005. gada 28. aprīlī saskaņā ar Pamatregulas 5. pantu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*[8] tika publicēts paziņojums par antidempinga izmeklēšanas procedūras uzsākšanu saistībā ar PM importu no Ķīnas.

27. Šīs izmeklēšanas procedūras laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktu, iesniedza iesniegumu, lai iegūtu tāda uzņēmuma statusu, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, un pakārtoti, pamatojoties uz tās pašas regulas 9. panta 5. punktu, iesniegumu par individuālo maksājumu noteikšanu. Komisija tās pirmo iesniegumu noraidīja, bet otro iesniegumu apmierināja.

28. Izmeklēšanas ietvaros Komisija neveica pārbaudes vizīti ne Donguanā, ne Honkongā.

29. 2006. gada 26. janvārī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 134/2006, ar ko piemēro antidempinga pagaidu maksājumu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes piespiešanas mehānisma importam[9]. Šī regula noteica pagaidu antidempinga maksājumu 33,3 % apmērā attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas saražoto PM importu, sākot no 2006. gada 28. janvāra, un 48,1 % apmērā uz visu pārējo PM, kura izcelsmes valsts ir Ķīna, importu.

30. PM parastā vērtība attiecībā uz ražotājiem eksportētājiem, kuriem nav piešķirts tāda uzņēmuma statuss, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, tāpat kā apelācijas sūdzības iesniedzējai tika noteikta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam pēc pārbaudītas informācijas, ko sniedza kāds ražotājs, kas savu uzņēmumu izveidojis analogā valstī. Šajā sakarā Komisija ir izdevusi pagaidu lēmumu, ka Irāna ir vispiemērotākā izvēle.

31. PM eksporta cenu tiem eksportētājiem, kuriem noteikts individuālais maksājums un kuri eksporta pārdošanas darījumus Kopienā veica ar saistīto sabiedrību, kuras atrodas ārpus Kopienas, starpniecību, noteica, pamatojoties uz tālākpārdošanas cenām neatkarīgiem pircējiem Kopienā saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 8. punktu. Konkrēti, apelācijas sūdzības iesniedzējas PM eksporta cenu noteica, pamatojoties uz cenām, kuras *WWS* piemēroja pirmajam neatkarīgajam klientam Kopienas ietvaros, samazinot to par 12,6 %, kas atbilst atsevišķām izmaksām, kuras rodas rūpnīcai un Kopienas robežai, proti, transporta izmaksas, apdrošināšana, kravu apstrāde un citas.

8 — OV C 103, 18. lpp.

9 — OV L 23, 13. lpp.; turpmāk tekstā — "Pagaidu regula".

32. Apstrīdētā sprieduma 17. punktā Pirmās instances tiesa izklāsta:

"Saskaņā ar Pagaidu regulu, parastās vērtības un eksporta cenas salīdzinājumu veica ražotāja līmenī, precei atstājot rūpnīcu, un tajā pašā tirdzniecības posmā. Lai nodrošinātu taisnīgu parastās vērtības un eksporta cenas salīdzinājumu, saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 10. punktu tika ņemtas vērā atšķirības faktoros, kas saskaņā ar iesniegto un pierādīto informāciju ietekmēja cenas un cenu salīdzināmību. Attiecībā uz prasītāju [apelācijas sūdzības iesniedzēja] cenu korekciju veica, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 10. daļas i) apakšpunktu, ja eksporta darījumus veica ar saistītās sabiedrības, kas darbojas citā, nevis attiecīgajā valstī vai atrodas ārpus Kopienas, starpniecību. Veicot šo korekciju, PM eksporta cena ir jāsamazina, atskaitot no tās 18,6 % kā *WWS* tirdzniecības, vispārējās un administratīvās izmaksas, 1,8 % kā *LECO* izdevumus un 5 % kā šo abu uzņēmumu saprātīgās peļņas daļas."

33. 2006. gada 24. jūlijā Padome pieņēma galīgo regulu, ar kuru noteica prasītājai piemērojamo galīgo dempinga starpību 27,1 % apmērā un pārējiem ražotajiem 47,4 % apmērā.

34. Attiecībā uz PM parastās vērtības aprēķiniem Padome galīgajā regulā konstatēja, ka pēc atkārtotas informācijas, ko sniedza ražotājs Irānā, analīzes ir jāsecina, ka šī informācija bija nepilnīga un/vai pretrunīga un tātad to nevar izmantot, lai aprēķinātu parasto PM vērtību nobeiguma posmā. Cits saprātīgs pamats savukārt tika izmantots, lai aprēķinātu parasto vērtību saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu. Šajā ziņā galīgajā regulā ir norādīts, ka, ņemot vērā informācijas neesamību no citām trešajām valstīm, kurās ražo PM, tiek uzskatīts, ka informācija, kas ietverta sūdzībā un izriet no Kopienas rūpniecības [datiem], veido pieņemamāko pamatu, lai noteiktu PM parasto vērtību galīgajā posmā. Turklāt no galīgās regulas izriet, ka piemērošana tika veikta, lai atspoguļotu specifiskus pārbaudītus datus, kas iegūti izmeklēšanas gaitā, it īpaši attiecībā uz izejvielu cenām un transportēšanu.

35. Eksporta cena tika noteikta atbilstoši pagaidu regulā izklāstītajai metodei.

36. Apstrīdētā sprieduma 24. punktā Pirmās instances tiesa turpina:

"Saskaņā ar Galīgo regulu parastās vērtības un eksporta cenas salīdzinājumu jāveic ražotāja līmenī, proti, precei pametot rūpnīcu, un tajā pašā tirdzniecības posmā. Lai taisnīgi salīdzinātu parasto vērtību un eksporta cenu

attiecībā uz prasītāju, pretēji tās pirmajam apgalvojumam, kas izklāstīts 2006. gada 3. marta vēstulē, *WWS* eksporta cenu korekcija saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu tika saglabāta. Kopienas iestādes ir apstiprinājušas savu nostāju, ka attiecības starp prasītāju, no vienas puses, un *LECO* un *WWS*, no otras puses, ir pielīdzināmas attiecībām ar uzņēmējam, kurš strādā uz komisijas maksājumu bāzes. Tomēr, izvērtējot prasītājas otro apgalvojumu, kas ietverts 2006. gada 3. marta vēstulē par dubulto grāmatvedības uzskaiti dažiem *LECO* un *WWS* pārdošanas izdevumiem, ir jāsecina, ka izmaksu aprēķinā ir ieviesusies pārrakstīšanās kļūda. Tā izraisīja *WWS* pārdošanas, administratīvo un citu vispārējo izmaksu samazinājuma reducēšanu no 18,6 % uz 3,2 % procentu punktiem. Tādējādi Kopienas iestāžu veiktajā korekcijā ietilpa eksporta cenas samazinājums par 3,2 % — kā tostarp tiešās pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās *WWS* izmaksas, par 1,8 % — kā *LECO* izmaksas un par 5 % — kā abu uzņēmumu peļņas daļa."

C — *Apstrīdētā sprieduma atbilstošie argumenti*

— Lietas dalībnieku argumenti

37. Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2006. gada 19. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza šai tiesai atcelt Galīgo regulu daļā, kurā tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38. Šīs prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja divus pamatus. Saistībā ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā daļā apgalvoja, ka ar Galīgo regulu ir pārkāpts Pamatregulas 2. panta 10. punkts, jo iestādes esot salīdzinājušas PM parasto vērtību un eksporta cenu atšķirīgos tirdzniecības posmos.

39. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie argumenti un attiecībā uz tiem sniegtā Pirmās instances tiesas motivācija ir ietverta apstrīdētā sprieduma 34.–53. punktā un izklāstīta šādi:

"Par pirmo daļu — Pamatregulas 2. panta 10. punkta pārkāpumu

34. Prasītāja būtībā apgalvo, ka, veicot tās ražoto PM eksporta cenas korekciju ar

tiešās pārdošanas, administratīvajām un citām vispārējām izmaksām, kā arī *LECO* un *WWS* peļņu, iestādes ir salīdzinājušas parasto vērtību un eksporta cenu atšķirīgos tirdzniecības posmos, tādējādi pārkāpjot Pamatregulas 2. panta 10. punktu.

35. Vispirms prasītāja norāda, ka saskaņā ar Galīgo regulu PM parastā vērtība tika noteikta, pamatojoties uz sūdzībā ietvertajiem datiem un no Kopienas ražošanas izrietošajiem datiem. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka šo noteikšanu bija jāveic, pamatojoties uz Pamatregulas principiem, it īpaši tiem, kas izklāstīti šīs regulas 2. panta 1. un 3. punktā. Saskaņā ar šīm normām preču parastajai vērtībai vajadzētu atbilst cenām, par kādam šīs preces tirgo valsts tirgū, kas galu galā veidotu summu, kas ir augstāka nekā ražošanas izmaksas, kurām pieskaitītas pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas.

36. Pamatojot šo tēzi, prasītāja atsaucas uz 1988. gada 5. oktobra Tiesas spriedumu lietā 250/85 *Brother Industries*/Padome (*Recueil*, 5683. lpp., 15.–18. punkts), kurā Tiesa secināja, ka parastās vērtības mērķis ir noteikt tādu preces pārdošanas cenu, kāda tā būtu, ja šī prece tiktu pārdota savā izcelsmes valstī vai eksportētājvalstī. Šajā ziņā prasītāja atzīmē, ka to PM pārdošanas cenu, kurus tā ražo Ķīnas tirgū, veido sākotnējā *WWS* cena, jo, kā tā ir norādījusi dažādās aptaujas anketas sadaļās, kuras tai nosūtīja Komisija, uzsākot izmeklēšanas procedūru, *WWS* pārdod visu tās produkciju, gan to, kas paredzēta Ķīnas tirgum, gan to, kas paredzēta eksportam.

37. Prasītāja uzskata, ka līdz ar to iestāžu veiktā *WWS* eksporta cenu korekcija, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu, proti, samazināšana par 5 % kā tirdzniecības, administratīvās un citas vispārējās *WWS* izmaksas un samazināšana par 5 % kā *WWS* un *LECO* peļņas daļa, ir samazinājusi šīs cenas līdz tādam līmenim, kas atbilst tam, kurā preces atradās ražošanas ķēdes beigās Ķīnā, proti, pirms tām bija radušās pārdošanas izmaksas.

38. Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka iestādēm, lai noteiktu parasto vērtību, tirdzniecības, administratīvās un citas vispārējās *WWS* izmaksas bija jāpiemēro ne vien eksportam, bet arī tās tirdzniecības darījumiem Ķīnā. Prasītāja piebilst, ka Ķīnā tai nav pārdošanas izmaksu, jo ražošanu veic tikai pēc *WWS* pieprasījuma.

39. Padome un Komisija, kā arī pārējie lietas dalībnieki apstrīd prasītājas argumentus.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

40. Vispirms ir jāatgādina, ka tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā iestādēm ir plaša rīcības brīvība izvērtējamo ekonomisko, politisko un tiesisko situāciju sarežģītības dēļ (Tiesas 2007. gada 27. septembra spriedums lietā C-351/04 *Ikea Wholesale*, Krājums, I-7723. lpp., 40. punkts, un Pirmās instances tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-221/05 *Huvis*/Padome, Krājumā nav publicēts, 38. punkts).

41. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā Kopienu tiesas, pārbaudot iestāžu veikto vērtējumu, pārbauda vienīgi procedūras noteikumu ievērošanu, faktu, uz kuriem pamatojas apstrīdētā izvēle, pareizību, to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda šo faktu vērtējumā un vai nav pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-35/01 *Shanghai Teraoka Electronic*/Padome, Krājums, II-3663. lpp., 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2006. gada 4. oktobra spriedumu lietā T-300/03 *Moser Baer India*/Padome, Krājums, II-3911. lpp., 28. punkts un tajā minētā judikatūra.). Šī ierobežotā tiesas kontrole it īpaši attiecas uz izvēli starp dažādajām dempinga starpības aprēķināšanas metodēm un uz preces parastās vērtības noteikšanu (skat. iepriekš 40. punktā minēto spriedumu lietā *Ikea Wholesale*, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

42. Tāpat saskaņā ar judikatūru gan no Pamatregulas 2. panta 10. punkta redakcijas, gan no sistēmas izriet, ka eksporta cenas vai parastās vērtības korekciju var veikt vienīgi tādēļ, lai ņemtu vērā atšķirības tajos faktoros, kuri ietekmē cenas un attiecīgi to salīdzināmību (Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. novembra spriedums lietā T-88/98 *Kundan* un *Tata*/Padome, *Recueil*, II-4897. lpp., 94. punkts). Citiem vārdiem sakot, tas nozīmē, ka [cenu] korekcijas mērķis ir atjaunot simetriju starp parasto vērtību un preces eksporta cenu tādējādi, ka, ja korekcija ir veikta pareizi, tas nozīmē, ka ir atjaunota simetrija starp parasto vērtību un eksporta cenu. Savukārt, ja korekcija nav veikta pareizi, tas nozīmē, ka ir radīta asimetrija starp parasto vērtību un eksporta cenu (Pirmās instances tiesas 2009. gada 10. marta spriedums lietā T-249/06 *Interpipe Nico Tube* un *Interpipe NTRP*/Padome, [Krājums, II-383. lpp.], 194. un 195. punkts).

43. Šajā kontekstā Pirmās instances tiesai ir jāizvērtē jautājums par to, vai parastās vērtības un eksporta cenas aprēķinā tika ievērots iestāžu izvēlētais salīdzināšanas līmenis un attiecīgi ir jāpārbauda, vai

veiktā korekcija ir atjaunojusi simetriju šo divu faktoru salīdzināšanā vai arī, gluži pretēji, tās rezultātā ir notikusi salīdzināšana atšķirīgos tirdzniecības posmos.

44. Izskatāmajā lietā no Galīgās regulas preambulas 22. apsvēruma izriet, ka parastās vērtības un Ķīnā ražoto PM eksporta cenas salīdzināšanu iestādes ir veikušas vienādā tirdzniecības posmā, proti, posmā, kurā preci izved no rūpnīcas. It īpaši attiecībā uz prasītājas ražotajiem PM 2006. gada 3. jūlija vēstulē ir precizēts, ka gan šo preču parastā vērtība, gan eksporta cenas tika noteiktas pirms iespējamā uzņēmēja starpnieka iesaistīšanās pārdošanas procesā, proti, pirms *LECO* un *WWS* iesaistīšanās prasītājas PM tirdzniecībā.

45. Turpinot attiecībā uz eksporta cenu, pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd to, ka aprēķins ir veikts atbilstoši Pamatregulas 2. panta 8. punktam. Patiešām, prasītāja un iestādes atzīst, ka tās PM eksporta cena atbilst cenām, kuras *WWS* piemēro neatkarīgajiem klientiem Kopienas tirgū, kā tas ir konstatēts Galīgās regulas preambulas 21. apsvērumā un, atsaucoties uz šo minēto punktu, Pagaidu regulas preambulas 41. un 42. apsvērumā.

46. Otrkārt, attiecībā uz parasto vērtību prasītāja turpretim uzskata, ka šo vērtību esot bijis jānosaka atbilstoši Pamatregulas 2. panta 1. un 3. punktam, lai tā atbilstu prasītājas PM cenām, kuras *WWS* piemēro vietējā Ķīnas tirgū.

47. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka no Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta formulējuma izriet, ka parastās vērtības noteikšana Ķīnā ražotām precēm atbilstoši šīs pašas regulas 2. panta 1.–6. punktā izklāstītajiem noteikumiem attiecas vienīgi uz specifiskiem individuāliem gadījumiem, kuros konkrētie ražotāji katrs attiecībā uz sevi ir iesnieguši pienācīgi pamatotu iesniegumu, pamatojoties uz kritērijiem un procedūrām, kas izklāstīti Pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā, lai pierādītu, ka tie darbojas tirgus ekonomikas apstākļos (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-255/01 *Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures* un *Zhejiang Yankon*/Padome, *Recueil*, II-4741. lpp., 40. punkts).

48. Tomēr šajā lietā ir jāsecina, ka saskaņā ar Galīgās regulas preambulas 14. apsvērumu prasītājas iesniegums, kas iesniegts, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu, tika noraidīts. Tādējādi prasītājas PM parasto vērtību

nevarēja noteikt kā atbilstošu šo preču cenām prasītājas valsts tirgū, proti, cenām, kuras *WWS* piemēroja Ķīnas tirgū, jo tika konstatēts, ka šīs preces nav parasto tirdzniecības darījumu priekšmets.

49. Turklāt ir jāatzīmē, ka atsaucei, ko prasītāja šajā ziņā veica uz iepriekš 36. punktā minētā sprieduma lietā *Brother Industries*/Padome 15.–18. punktu, nav nozīmes šajā lietā. Šajā spriedumā, pat ja Tiesa nosprieda, ka iestādes ir taisnīgi aprēķinājušas parasto vērtību importa precēm no Japānas, pamatojoties uz tālākpārdošanas cenām, ko praktizēja izplatītājs šīs valsts tirgū, šis vērtējums izrietēja no fakta, ka Japāna ir valsts ar tirgus ekonomiku.

50. Turpinājumā ir jākonstatē, ka saskaņā ar Galīgās regulas preambulas 17. apsvērumu prasītājas saražoto PM parastā vērtība tika aprēķināta uz saprātīga pamata atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam. Saskaņā ar judikatūru šīs normas mērķis ir it īpaši nepieļaut valstīs, kurās nav tirgus ekonomikas, spēkā esošo cenu un izmaksu ņemšanu vērā tādēļ, ka šie parametri nav parasts tirgū darbojošos spēku rezultāts (pēc analoģijas skat. Tiesas 1990. gada 11. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-305/86 un C-160/87 *Neotype Techmashexport*/Komisija un Padome, *Recueil*, I-2945. lpp., 26. punkts, un 1991. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-16/90 *Nölle*, *Recueil*, I-5163. lpp., 10. punkts). It īpaši attiecībā uz prasītājas PM no 2006. gada 3. jūlija vēstules izriet, ka parastā vērtība tika aprēķināta, pamatojoties uz analogo Kopienas ražotāju ražošanas, administratīvajām un citām vispārējām izmaksām, kā arī ņemot vērā saprātīgu peļņu. Tomēr šajos aprēķinos nevarēja iekļaut nekādas tiešās tirdzniecības izmaksas, jo, kā jau prasītāja to vairākkārt ir atzinusi, tostarp atbildot uz izmeklēšanas laikā Komisijai nosūtītās aptaujas anketas, kā arī 2006. gada 5. jūnija vēstulē ietvertajiem jautājumiem, *LECO* un *WWS* nodarbojās ar prasītājas preču tirdzniecību.

51. No veida, kādā aprēķināja prasītājas PM parasto vērtību, un it īpaši no pārdošanas izmaksu neiekļaušanas aprēķinos izriet, ka tiktu izjaukts līdzsvars, ja, salīdzinot prasītājas PM parasto vērtību un eksporta cenu, iestādes nebūtu veikušas cenu korekciju atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punktam, samazinot eksporta cenu par pārdošanas izmaksām, kuras izriet no prasītājas PM tirdzniecības Kopienas tirgū.

52. Tādējādi ir jāsecina, ka iestādes nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, veicot korekciju prasītājas ražoto PM eksporta cenām atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punktam.

53. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītājas pamata pirmā daļa ir jānoraida."

40. Apstrīdētā sprieduma rezolutīvajā daļā Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību un piesprieda tai segt visus savus tiesāšanās izdevumus pašai, kā arī atlīdzināt Padomes un personu, kas iestājušās lietā: sabiedrības *IML Industria Meccanica Lombarda Srl*, *Interkov spol. s r.o.*, *MI.ME.CA. Srl* un *NIKO — kovinarsko podjetje, d.d., Železniki*, tiesāšanās izdevumus.

II — Apelācijas sūdzība

A — *Prasījumi*

41. Ar šo apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt apstrīdēto spriedumu daļā, kurā ir noraidīta tās pamata pirmā daļa un tai ir piespriests atlīdzināt Padomes un personu, kas iestājušās lietā, tiesāšanās izdevumus.

42. Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz arī atcelt Galīgo regulu daļā, kurā attiecībā uz tās ražotajiem PM ir noteikts augstāks [antidempinga] maksājums nekā maksājums, kas aprēķināts bez apstrīdētās eksporta cenas korekcijas.

43. Padome lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un pakārtoti noraidīt prasību. Tāpat Padome lūdz piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

B — *Lietas dalībnieku argumenti*

1) Apelācijas sūdzības iesniedzēja

44. Apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojot savu apelācijas sūdzību, izvirza tikai vienu pamatu, proti, Pamatregulas 2. panta 10. punkta pārkāpumu, kā arī jēdziena "parastā vērtība", kā tas ir definēts Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā, neievērošanu.

45. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka apstrīdētajā spriedumā Pirmās instances tiesa nav piešķīrusi jēdzienam "parastā vērtība", kā tas ir definēts Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā, pareizu juridisko iedarbību.

46. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šajā spriedumā vairākkārt tika pieņemts, ka *LECO* un *WWS* pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas Honkongā

bija izmaksas, kas attiecināmas uz tirdzniecības eksporta darījumiem Ķīnā, un ka fakts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nebija pārdošanas izmaksu Ķīnā, nav ticis apstrīdēts.

47. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka apstrīdētā sprieduma 50. punktā Pirmās instances tiesa atzīst, ka parastā vērtība tika aprēķināta, pamatojoties uz ražošanas, administratīvajām un citām analogo Kopienas ražotāju vispārējām izmaksām, kā arī uz peļņas [daļas] saprātīgu vērtējumu.

48. Tā izklāsta, ka Pirmās instances tiesa tajā pašā apstrīdētā sprieduma punktā norāda, ka "šajos aprēķinos nevarēja iekļaut nekādas tiešās tirdzniecības izmaksas, jo, kā prasītāja vairākkārt ir atzinusi, tostarp atbildot uz izmeklēšanas laikā Komisijai nosūtītās aptaujas anketas, kā arī 2006. gada 5. jūnija vēstulē ietvertajiem jautājumiem, *LECO* un *WWS* nodarbojās ar prasītājas preču tirdzniecību".

49. Tā pauž viedokli, ka ar šo apgalvojumu Pirmās instances tiesa pieļauj kļūdu vērtējumā, un tas ir divu iemeslu dēļ.

50. No vienas puses, faktam, ka *LECO* un *WWS* nodarbojās ar apelācijas sūdzības iesniedzējas preču tirdzniecību, nav nekāda sakara ar parastās vērtības noteikšanu tāpēc, ka šī vērtība esot analoga parastā vērtība un tāpēc neesot pamatota ar izmaksām, ko sedz apelācijas sūdzības iesniedzēja.

51. No otras puses, apgalvojumam, ka *LECO* un *WWS* nodarbojās ar apelācijas sūdzības iesniedzējas preču tirdzniecību, būtu nozīme, lai noteiktu posmu apelācijas sūdzības iesniedzējas preču apritē, attiecībā uz kuru aprēķinātā parastā vērtība, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, būtu patiesa analogā parastā vērtība.

52. Pirmās instances tiesa, analizējot šo jautājumu apstrīdētā sprieduma 46.–48. punktā, esot nepareizi sapratusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas sniegti pirmajā instancē.

53. Tādējādi pretēji tam, ko Pirmās instances tiesa apgalvo apstrīdētā sprieduma 46. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēja esot vienmēr atzinusi, ka parasto vērtību ir jānosaka atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam. Tomēr, lai noteiktu posmu apelācijas sūdzības iesniedzējas preču apritē, kuram atbilstu analogā parastā vērtība, esot jāizanalizē Pamatregulas 2. panta 1.–3. punkts.

54. Turklāt pretēji apstrīdētā sprieduma 49. punktam iepriekš minētais spriedums lietā *Brother Industries*/Padome esot atbilstošs tāpēc, ka tas parādot, ka parastajai vērtībai, kas noteikta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam, esot jābūt analogai ar tirgus ekonomikas apstākļos noteikto parasto vērtību, proti, tai būtu jāatbilst vērtībai, par kādu preci piegādā pirmajai

nesaistītajai personai. Tādējādi tai būtu jāiekļauj visas pārdošanas, administratīvās un citas visu saistīto uzņēmumu, kas piedalās preces izplatīšanā, vispārējās izmaksas.

55. No tā izrietot, ka, ja ražotājam kādā valstī, kurā nav tirgus ekonomikas, ir saistītie uzņēmumi, kuri pārdod preci iekšējā tirgū, analogajai parastajai vērtībai, kas noteikta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam, būtu jābūt analogai ar ražotāja ekonomiskās vienības parasto vērtību, proti, to parasto vērtību, par kādu prece ir pirmo reizi piegādāta personai, kas nav saistīta ar iekšējo tirgu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā šis posms atbilstot "*WWS* sākuma stadijai".

56. Apstrīdētā sprieduma 44. punktā Pirmās instances tiesa, izdarot secinājumu, kas ir pretrunā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, jo tiekot pieņemts, ka analogā parastā vērtība atbilst līmenim, kurā preces atstāj ražošanas ķēdi Ķīnā.

57. Apelācijas sūdzības iesniedzēja no tā secina, ka Pirmās instances tiesa arī nav ņēmusi vērā Pamatregulas 2. panta 10. punktu, apstrīdētā sprieduma 51. un 52. punktā norādot, ka iestādes nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, PM eksporta cenas korekcijas veikšanā saskaņā ar šo normu atskaitot no šīs cenas *LECO* un *WWS* pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas saistībā ar eksporta darījumu uzsākšanu.

2) Padome

58. Padome atgādina, ka parastā vērtība tika aprēķināta līmenī, kurā prece tiek izvesta no rūpnīcas, pamatojoties uz ražošanas, pārdošanas, administratīvajām un citām vispārējām izmaksām, kas rodas līdz brīdim, kad preci izved no rūpnīcas, kā arī pieskaitot samērīgu peļņas daļu.

59. Padome norāda, ka attiecībā uz pārdošanas, administratīvajām un citām vispārējām izmaksām ir redzams, pamatojoties uz pārbaudītiem datiem, kurus sniegusi Kopienas rūpniecība, ka to kopējā summa robežojās ar 16 %, no kuriem 5 % atbilda pārdošanas izmaksām.

60. Tā paskaidro, ka gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja neveiktu tādus maksājumus, iestādes aprēķinātajā parastajā vērtībā iekļautu vienīgi summu 11 % apmērā, ko galvenokārt veido administratīvās un vispārējās izmaksas.

61. Padome apgalvo, ka aprēķinātā parastā vērtība tika pareizi noteikta līmenī, kurā preci izved no rūpnīcas, attiecībā uz to sabiedrību, kurai nav nekādu tiešo izmaksu preces pārdošanai iekšējā tirgū.

62. Turpinājumā tā izklāsta, ka iestādes noteica eksporta cenu, pamatojoties uz *WWS* cenām, kuras tā iekļāva pavadzīmē pirmajam neatkarīgajam klientam. Padome precizē, ka iestādes tomēr ir veikušas apelācijas sūdzības iesniedzējas eksporta cenu korekciju atbilstoši Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktam tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tiešā veidā nepārdeva savas preces neatkarīgajiem klientiem, bet visas savas preces kopumā pārdeva kā eksporta preces ar divu savu saistīto sabiedrību *LECO* un *WWS*, kas atrodas Honkongā, starpniecību. Iestādes secināja, ka attiecības starp apelācijas sūdzības iesniedzēju, no vienas puses, un ar to saistītajām sabiedrībām *LECO* un *WWS*, no otras puses, ir pielīdzināmas tāda uzņēmēja, kas strādā uz komisijas maksājumu pamata, attiecībām.

63. Padome norāda, ka tiesvedībā Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja cenu korekciju, kas veikta, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu, bet nenoliedza faktu, ka tās attiecības ar *LECO* un *WWS* būtu pielīdzināmas uzņēmēja, kas strādā uz komisijas maksājumu pamata, attiecībām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja esot vienkārši norādījusi, ka korekcija bija nepamatota tāpēc, ka *LECO* un *WWS* vienlaikus veica gan apelācijas sūdzības iesniedzējas eksporta pārdošanas darījumus, gan pārdošanas darījumus Ķīnas iekšējā tirgū.

64. Padome atgādina, ka tiesvedībā Pirmās instances tiesa ir izskaidrojusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti ir kļūdaini divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, iestādes bija noteikušas parasto vērtību, pamatojoties nevis uz pārdošanas cenām, kuras apelācijas sūdzības iesniedzēja piemēroja Ķīnā, bet atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam. Otrkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam aprēķinātā parastā vērtība neiekļāva nekādas tiešās tirdzniecības izmaksas. Tātad bija izveidojusies novirze starp parasto vērtību, no vienas puses, un eksporta cenu, kas aprēķināta, pamatojoties uz cenu, kuru *WWS* uzrādījis pirmajam neatkarīgajam klientam izrakstītajos rēķinos, no otras puses. Parastā vērtība ietvēra vienīgi izmaksas, kas radušās līmenī, kurā [preces] izved no apelācijas sūdzības iesniedzējas rūpnīcas, bet neietvēra nekādas tiešās izmaksas. Eksporta cena ietvēra arī *LECO* un *WWS*, kas veica uz komisijas maksājumu pamata darbojošos uzņēmēju funkcijas, peļņas daļu. Padome norādīja, ka šī apstrīdētā cenu korekcija tika veikta, lai kompensētu šo novirzes starpību, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunktu.

65. Padome norāda, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētajā spriedumā ņēma vērā tās argumentus. Tā uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas formulētais tiesību apgalvojums, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa esot

atturējusies no pareizas juridiskās iedarbības piešķiršanas jēdzienam "parastā vērtība", kā tas ir definēts Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā, ir nepamatots.

C — *Mans vērtējums*

66. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumā, saskaņā ar kuru šajā lietā parastā vērtība atbilstot "*WWS* sākuma stadijai", nav ņemts vērā neapstrīdētais fakts, ka aprēķinātā parastā vērtība šajā gadījumā neiekļāva nekādus pārdošanas izdevumus. Turklāt šis apgalvojums esot nepieļaujams Pirmās instances tiesas konstatēto faktu apstrīdējums.

69. Es uzskatu tāpat kā Padome, ka šī apelācijas sūdzība ir jānoraida, pirmkārt, ar šīs apelācijas sūdzības priekšmetu saistītu iemeslu dēļ un, otrkārt, saistībā ar Pamatregulas 2. panta 10. punktā iestādēm paredzēto pienākumu veikt nepieciešamo cenu korekciju, lai veiktu taisnīgu parastās vērtības un eksporta cenas salīdzināšanu.

70. Attiecībā uz pirmo punktu, proti, šīs apelācijas sūdzības priekšmetu, manuprāt, ir jāatzīmē fakts, ka tam ir ierobežots raksturs.

67. Padome piebilst, ka ar pirmo pamatu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja tiesvedībā Pirmās instances tiesā, netika apstrīdēts veids, kādā iestādes bija veikušas parastās vērtības aprēķinu, pamatojoties uz Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu. Konkrēti, apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot apgalvojusi, ka iestādes ir pārkāpušas šo normu tādēļ, ka tās neesot iekļāvušas aprēķinātajā parastajā vērtībā pārdošanas izmaksas.

71. Ar savu vienīgo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka parastā vērtība tika noteikta līmenī, kurā preces atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi, tādējādi eksporta cenu korekcija bija pamatota, lai salīdzinātu šo cenu un šo vērtību taisnīgi, proti, tajā pašā tirdzniecības procesa posmā.

68. Visbeidzot esot jānoraida arī apgalvojums par Pamatregulas 2. panta 10. punkta i) apakšpunkta pārkāpumu, jo tas pamatojas vienīgi uz apgalvojumu, saskaņā ar kuru parastā vērtība atbilstu "*WWS* sākuma stadijai", kas būtu acīmredzami kļūdaini.

72. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja, aprobežojoties vienīgi ar šo pamatu, pirmkārt, nemēģina pierādīt, ka apstrīdētā sprieduma 44. punktā izklāstītā faktu konstatācija, no kuras izriet, ka parastā vērtība šajā lietā tika noteikta pirms uzņēmēja starpnieka

iesaistīšanās pārdošanas procesā, proti, pirms *LECO* un *WWS* iesaistīšanās, būtu kļūdaina. Ir jāsecina, ka nevienā savas apelācijas sūdzības punktā apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka šī Pirmās instances tiesas konstatācija būtu faktu sagrozīšana.

73. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja, manuprāt, neapstrīd Pirmās instances tiesas judikatūras vērtējumu, saskaņā ar kuru aprēķinātā PM parastā vērtība Galīgajā regulā tika noteikta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam.

74. Padome savā iebildumu rakstā Pirmās instances tiesai ir sniegusi šādus precizējumus par izmaiņām parastās vērtības aprēķinā. Minētā iebildumu raksta 9. un 10. punktā ir izklāstīts:

"9. [..] Aprēķinātā parastā vērtība tika noteikta līmenī, kurā preci izved no rūpnīcas, un to veidoja ražošanas, pārdošanas, administratīvās un citām vispārējās izmaksas, kas radušas līdz brīdim, kad preci izved no rūpnīcas, kā arī tajā tika iekļauta samērīga peļņas procenta daļa. Iestādes ir noteikušas šādas summas:

— ražošanas izmaksas: iestādes ir noteikušas izejvielu izmaksas (galvenokārt tās ir tērauda sloksnes, tērauda spoles, galvanoplastika un elektrība), kas veido apmēram divas trešdaļas no kopējām ražošanas izmaksām, pamatojoties uz Ķīnas cenām, un atlikušajiem faktoriem, pamatojoties uz datiem, kas atspoguļoti sūdzībā, un pieejamo informāciju, ko snieguši ražotāji citās potenciālajās analogajās valstīs;

— pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas: iestādes ir noteikušas šīs izmaksas, pamatojoties uz pārbaudītiem Kopienas rūpniecības datiem, kas uzrāda kopējo pārdošanas, administratīvo un citu vispārējo izmaksu summu, kas veido apmēram 16 %. Tomēr iestādes šo kopējo summu ir samazinājušas, atskaitot 5 % kā pārdošanas izmaksas tāpēc, ka izmeklēšana parādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nesedza nekādas no šāda veida izmaksām. Tādējādi pārdošanas, administratīvās un citas vispārējās izmaksas kopumā sasniedz aptuveni 11 %, kas lielākoties atbilst administratīvajām un citām vispārējām izmaksām;

— peļņa: iestādes ir pievienojušas saprātīgu 5 % peļņas daļu.

10. Līdz ar to iestādes no tā ir aprēķinājušas parasto vērtību, kas atbilst preču vērtībai brīdī, kad tās izved no rūpnīcas, tādam uzņēmumam, kam nav nekādu tiešās pārdošanas izmaksu iekšējā tirgū."

antidempinga maksājums, kas pārsniedz apmēru, kurš būtu nosakāms, ja nebūtu veikta apstrīdētā eksporta cenas korekcija".

78. Šīs apelācijas sūdzības ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja cenšas panākt vienīgi eksporta cenas samazinājuma atcelšanu, kas izriet no apstrīdētās korekcijas, un necenšas panākt jaunas dempinga maksājuma starpības noteikšanu, pamatojoties uz parastās vērtības un eksporta cenas pārvērtēšanu.

75. Šajā apelācijas sūdzībā, kā es to saprotu un kā to interpretē Padome, apelācijas sūdzības iesniedzēja neapšauba vērtējumu, kas ietverts apstrīdētā sprieduma 50. punktā un saskaņā ar kuru parastā vērtība neietver sevī tiešās pārdošanas izmaksas un tika noteikta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam.

79. Tātad vienīgais apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītā tiesību pamata, kas nosaukts par "pareizas juridiskas iedarbības nepiemērošanu jēdzienam "parastā vērtība", kā tas ir definēts Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā", mērķis nav apstrīdēt faktu, ka parastā vērtība, kas noteikta, pamatojoties uz cenu, kura par šo preci jāmaksā Kopienas tirgū, ir samazināta par tiešās tirdzniecības izmaksām.

76. Citiem vārdiem sakot, šajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd šīs parastās vērtības apmēru un it īpaši faktu, ka tā tika samazināta par 5 % kā tiešajām pārdošanas izmaksām.

80. Šis pamats, manuprāt, ir jāsaprot tādā nozīmē, ka Pirmās instances tiesai, lai gan Padome bija veikusi šo izmaksu samazinājumu, esot bijis jāpieļauj fakts, ka parastā vērtība saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu un iepriekš minēto spriedumu lietā *Brother Industries*/Padome noteikti atbilst cenai, par kādu PM tiktu pārdoti Ķīnas tirgū, ja šī tirdzniecība būtu notikusi kādā tirgus ekonomikas valstī, un ka tāda cena noteikti ietver to uzņēmumu izmaksas, kas

77. Šo analīzi, manuprāt, apstiprina fakts, ka procesuālā dokumenta, ar kuru tā iesniedza šo apelācijas sūdzību, prasījumos apelācijas sūdzības iesniedzēja Tiesai izsaka skaidri formulētu lūgumu, ka, ja Tiesa tās pamatu atzītu par pamatotu un atceltu apstrīdēto spriedumu, tā lūdz atcelt Galīgo regulu vienīgi "daļā, kurā attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas PM produkciju ir noteikts

nodrošina preču tirdzniecību, kā, piemēram, *LECO* un *WWS*, tādēļ, ka šie uzņēmumi veido ar ražojošo uzņēmumu kopīgu ekonomisko vienību.

81. Šo pamatu, manuprāt, nevar pieņemt.

82. Protams, iepriekš minētajā spriedumā lietā *Brother Industries*/Padome Tiesa nolēma, ka ražošanas un pārdošanas darbību nodalīšana kādas grupas, ko veido juridiski nošķirtas, bet cieši saistītas sabiedrības, iekšienē nekādi nevar grozīt faktu, ka tās veido vienotu ekonomisko vienību tādējādi, ka preces parastā vērtība ir jānosaka, pamatojoties nevis uz ražotājas sabiedrības pārdošanas cenu sabiedrībai, kura veic izplatīšanu, bet gan pamatojoties uz šīs pēdējās minētās sabiedrības pārdošanas cenu neatkarīgam ekonomiskajam uzņēmējam.

83. Tādēļ varētu rasties jautājums, vai atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam Padomei bija tiesības samazināt PM aprēķināto parasto vērtību par to daļu, kas atbilst tiešās tirdzniecības izmaksām, pamatojot to ar faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pati nesedz savas preces pārdošanas izmaksas iekšējā tirgū.

84. Tomēr, kā es to jau esmu norādījis, šīs apelācijas sūdzības ietvaros šis jautājums netiek izvirzīts. Tāpat es jau esmu minējis, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd faktu, ka PM parastā vērtība tika aprēķināta atbilstoši Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam.

85. Ir jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus veido vienīgi apgalvojums, ka Pirmās instances tiesai, piemērojot Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu un iepriekš minēto spriedumu lietā *Brother Industries*/Padome, būtu vajadzējis pieļaut, ka parastā vērtība atbilst tam posmam, kurā *WWS* veic šo preču tirdzniecību.

86. Šo argumentāciju nevar pieņemt tāpēc, ka, manuprāt, tā ir nepilnīga, pat pretrunīga. Apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar apgalvot, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, vienlaikus neapstrīdot tās vērtējumu, saskaņā ar kuru parastā vērtība, kas izslēdz tiešās pārdošanas izmaksas, tika noteikta atbilstoši šim pantam.

87. Pretēji tam, uz ko balstās apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija, Pirmās instances tiesa nevarēja neņemt vēra faktu, ka Padome bija aprēķinājusi PM parasto vērtību tajā posmā, kurā šīs preces atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi.

No brīža, kad tā uzskatīja, ka tāds vērtējums ir atbilstošs Pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktam, no tā bija jāizdara visi secinājumi, vērtējot Pamatregulas 2. panta 10. punktā ietvertās prasības veikt taisnīgu salīdzināšanu ievērošanu.

88. Tādējādi esmu nonācis pie savas argumentācijas otrā punkta, kas attiecas uz Pamatregulas 2. panta 10. punkta piemērošanas jomu.

89. Šajā pantā iestādēm ir noteikts pienākums veikt taisnīgu eksporta cenas un parastās vērtības salīdzināšanu. Tajā ir skaidri paredzēts, ka, lai ievērotu šo nosacījumu, šī salīdzināšana ir jāveic vienādā tirdzniecības posmā.

90. Tā kā parasto vērtību noteica posmā, kurā PM atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka eksporta cenu korekcija, atskaitot sabiedrību, kuras nodrošina šo preču pārdošanu, tirdzniecības izmaksas un peļņu, atbilst Pamatregulas 2. panta 10. punktam [10]. Patiešām, lai salīdzinātu parasto vērtību un eksporta cenu vienādā tirdzniecības posmā, proti, līmenī, kad PM atstāj apelācijas sūdzības iesniedzējas ražošanas ķēdi, šai pēdējai no minētajām cenām bija jāveic korekcija, lai samazinātu cenas daļu, kas atbilst saistīto sabiedrību, kuras nodrošināja tirdzniecību Kopienas tirgū, darbībām.

91. Tādēļ es iesaku Tiesai noraidīt šo apelācijas sūdzību kā nepamatotu.

92. Ja Tiesa piekrīt manai nostājai, apelācijas sūdzības iesniedzējai, kurai arī šajā instancē spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāsedz visi savi tiesāšanās izdevumi, kā arī jāatlīdzina Padomes tiesāšanās izdevumi, pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktu.

93. Komisijai ir jāsedz savi tiesāšanās izdevumi pašai atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajai daļai.

10 — Šajā ziņā skat. 1992. gada 10. marta spriedumu lietā C-179/87 *Sharp Corporation*/Padome (*Recueil*, I-1635. lpp., 16.–19. punkts).

III — Secinājumi

94. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai lemt šādi:

— noraidīt kā nepamatotu apelācijas sūdzību, ko *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* iesniedza par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2009. gada 23. septembra spriedumu lietā T-296/06 *Dongguan Nanzha Leco Stationery*/Padome;

— piespriest *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, kā arī atlīdzināt Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;

— noteikt, ka Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.